

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 27.10.1987, sp. zn. 11 To 87/87, ECLI:CZ:NS:1987:11.TO.87.1987.1

Číslo: 30/1989

Právní věta: Plná moc udělaná účastníkem řízení podle § 17 odst. 1 zák. č. 71/1967 Sb. (správní řád) k jednání s národním výborem, který provádí realizaci trestu propadnutí majetku, neopravňuje zástupce k podání stížnosti proti rozhodnutí předsedy senátu podle § 346 odst. 1 tr. ř., že se na určité věci vztahuje trest propadnutí majetku.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 27.10.1987

Spisová značka: 11 To 87/87

Číslo rozhodnutí: 30

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení vykonávací, Stížnost, Trest propadnutí majetku

Předpisy: 141/1961 Sb. § 141

§ 142

§ 346 odst. 1 71/1967 Sb. § 17 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 30

Plná moc udělaná účastníkem řízení podle § 17 odst. 1 zák. č. 71/1967 Sb. (správní řád) k jednání s národním výborem, který provádí realizaci trestu propadnutí majetku, neopravňuje zástupce k podání stížnosti proti rozhodnutí předsedy senátu podle § 346 odst. 1 tr. ř., že se na určité věci vztahuje trest propadnutí majetku.

(Usnesení Nejvyššího soudu ČSR z 27. 10. 1987 sp. zn. [11 To 87/87](#)).

Nejvyšší soud ČSR zamítl stížnost A. C. proti usnesení městského soudu v Praze ze 7. 9. 1987 sp. zn. 1 T 18/85.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením bylo podle § 346 odst. 1 tr. ř. rozhodnuto, že na věci uvedené v 21 položkách výroku usnesení se vztahuje trest propadnutí jedné poloviny majetku, který byl odsouzené J. C. uložen rozsudkem městského soudu v Praze z 25. 10. 1985 ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu

ČSR z 5. 3. 1986 sp. zn. 11 To 6/86.

Proti usnesení podal stížnost A. C., syn odsouzené J. C. Ve stížnosti namítl, že mezi věci, na které se vztahuje trest propadnutí majetku, neměl být zařazen barevný televizor zn. NEC, neboť televizor má povahu věci, jíž je třeba k uspokojování životních potřeb odsouzené. Z obsahu a smyslu podání syna odsouzené je patrné, že stížností sleduje změnu napadeného usnesení, znamenající vyloučení televizoru z okruhu věcí, na které se vztahuje trest propadnutí majetku.

Nejvyšší soud shledal, že stížnost byla podána neoprávněnou osobou.

Podle § 142 odst. 1 tr. ř., nestanoví-li zákon něco jiného, může stížnost podat osoba, které se usnesení přímo dotýká nebo která k usnesení dala podnět svým návrhem, k němuž ji zákon opravňuje; přitom proti usnesení soudu může podat stížnost též prokurátor, a to i ve prospěch obviněného. Podle § 142 odst. 2 tr. ř. proti usnesení o vazbě a o ochranném léčení mohou podat stížnost ve prospěch obviněného též osoby, které by mohly podat v jeho prospěch odvolání; o takové rozhodnutí zde však nejde.

Syn odsouzené není osobou, která k vydání napadeného usnesení dala podnět návrhem, k němuž ji zákon opravňuje. Městský soud v Praze totiž napadeným usnesením rozhodl z podnětu návrhu Obvodního národního výboru v Praze 4, který provádí trest propadnutí majetku uložený odsouzené. Není ani osobou, které se napadené usnesení přímo dotýká. Rozhodováno totiž bylo o věcech, které jsou majetkem odsouzené, přičemž syn odsouzené vzhledem k své zletilosti a k tomu, že je samostatně výdělečně činný, již není osobou, o jejíž výživu nebo výchovu je odsouzená podle zákona povinna pečovat (§ 85 odst. 1 zák. o rodině). Nebyl proto k podání stížnosti oprávněn ustanovením § 142 odst. 1 tr. ř.

Okruh osob oprávněných k podání stížnosti na podkladě ustanovení § 142 tr. ř. není rozšířen ani ustanovením § 346 odst. 2 tr. ř., které stanoví přípustnost stížnosti proti usnesení, jímž bylo učiněno rozhodnutí podle § 346 odst. 1 tr. ř.

Pro úplnost považuje Nejvyšší soud ČSR za nutné ještě dodat: Oprávnění syna odsouzené k podání stížnosti proti usnesení, které bylo vydáno podle § 346 odst. 1 tr. ř., nelze dovozovat z toho, že má plnou moc, kterou mu odsouzená udělila za účelem jednání s národním výborem provádějícím výkon trestu propadnutí majetku (§ 17 odst. 1 zák. č. 71/1967 Sb. – správní řád). Taková plná moc je účinná jen ve vztahu mezi odsouzenou, resp. jejím synem na straně jedné, a národním výborem provádějícím výkon trestu propadnutí majetku na straně druhé. Nezakládá však žádná procesní práva syna odsouzené v trestním řízení před soudem. Účinnost plné moci je omezena jen na jeho jednání, které jménem odsouzené vede s národním výborem provádějícím výkon trestu propadnutí majetku. Na podkladě plné moci může za obviněného vykonávat procesní práva (mimo jiné i podávat opravné prostředky) v trestním řízení pouze obhájce, jímž může být jen advokát (§ 35 odst. 1 tr. ř.).

Pokud by syn odsouzené případně uplatňoval vlastnické právo k prostředkům a věcem postiženým při provádění trestu propadnutí majetku, nemohl by tak učinit v souvislosti s rozhodováním soudu podle § 346 odst. 1 tr. ř., ale jen podle předpisů občanskoprávních (§ 346 odst. 4 tr. ř.).

Protože syn odsouzené nebyl osobou oprávněnou podat stížnost proti usnesení městského soudu v Praze, zamítl ji Nejvyšší soud ČSR podle § 148 odst. 1 písm. b) tr. ř., aniž z jejího podnětu napadené usnesení věcně přezkoumal.